

„Да ми поспієшъ, мала Янико,
Да ми поспієшъ, да ми порастишъ,
Да ми сѣ сторишъ добра девойка,
Стопанъ да найдишъ какъ що ке сакашъ,
'Се що ке немашъ господъ да да'ить.
Да ми сѣ сторишъ мошне богата,
Чедо отъ сѣрце, керко, да немашъ,
Защо ми да'ашъ големи мѣжи,
Денє и ноке, керко, ми плачишъ.
Ког' ке засвиришь риба летница
Риба летница по цѣрно море,
Ко' ке запеить каменъ станоить
Каменъ станоить на Нико-поле,
Ти тога чедо да си добієшъ.“ —
Тога ми рече 'уба'а Яна:
„Ейди Стояне, мой господине!
Олку си имаѣ зборъ да ти кажа,
Сакашъ ме терашъ, сакашъ ме дѣржишъ,
Ясѣ ти 'и казаѣ мои-те гре'ой.“
Стоянъ є назотъ збор-отъ вратило:
„Егиди Яно, млада невѣсто!
Многу безъ чедо, Яно, и нїе,
Ке поминиме и нїе вака.
Ясѣ ти сѣ молямъ, ти да не жаляшъ;
Никоя майка чедò не кѣлнитъ
Чедо не кѣлнитъ, чедò да немаѣ,
Туку ни било касметъ отъ бога.“

171.

Радичъ юнакъ и Арапинъ Амза-бегъ.

Радичъ юнакъ вино піє,
Во тіє ладни механи
Съ негови-отъ милъ побратимъ,
Цѣрнъ Арапинъ Амза-бег-отъ.
Піатъ, їдатъ на механи,
И добаръ аинкъ си чинатъ
Отъ денъ до денъ три недели,
Съ вечери-те шесть недели.

Тогай веле цѣрнъ Арапинъ;
„Варай, варай Радичъ юнакъ!
Арно пихме и ядохме,
Добаръ аинкъ си чинехме,
нещо облакъ не чинехме.
Ела да сѣ обложиме; —
Кой є вреденъ да обиде
До седумдесетъ дѣрвени